

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 362/2020-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júla 2020 v senáte zloženom z predsedu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaniach vedených pod sp. zn. 24 C 86/2007 a sp. zn. 24 C 152/2008 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 6 Co 93/2018 a sp. zn. 7 Co 127/2018 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .
2. Návrhu na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 24 C 86/2007 (ďalej aj „prvé namietané konanie“) a pod sp. zn. 24 C 152/2008 (ďalej aj „druhé namietané konanie“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v odvolacích konaniach.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal dve žaloby, ktoré sa prejednávajú pod uvedenými spisovými značkami na okresnom súde a na krajskom súde. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) do celkovej dĺžky konania sa musí započítat' aj doba, keď sa vec riešila pred súdmi rozhodujúcimi o mimoriadnych opravných prostriedkoch vrátane ústavného súdu. Konania trvajú už 13 rokov, preto je ústavná sťažnosť podľa sťažovateľa dôvodná v celom rozsahu. Sťažovateľ uviedol, že táto ústavná sťažnosť už bola podaná, vedená bola pod sp. zn. Rvp 595/2019 a bola ústavným súdom odložená.

3. Sťažovateľ uviedol, že si nemá z čoho zaplatiť advokáta, a preto žiadal ústavný súd o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Odkázal na potvrdenia o svojom zárobku, o výdavkoch, o zrážkach a stave účtu zaslaných ústavnému súdu 4. októbra 2019, ktoré dokazujú jeho finančnú tieseň. Žiadal, aby ústavný súd počkal, kým mu bude ustanovený advokát, ktorý riadne sformuluje a odôvodní ústavnú

sťažnosť. V opačnom prípade by bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, na prístup k súdu a pod.

4. Proti sudcom, ktorí budú riešiť sťažovateľovu ústavnú sťažnosť, podal námietku zaujatosti, ktorú odôvodnil odkazom na podanie z 13. októbra 2019. Sťažovateľ doručil 16. októbra 2019 a 19. decembra 2019 ústavnému súdu podanie, ktorým namietal zaujatosť proti všetkým sudcom ústavného súdu. Ďalej 16. marca 2020 doručil ústavnému súdu potvrdenia o svojich príjmoch, výdavkoch a záväzkoch, žiadajúc o ustanovenie advokáta vo všetkých na ústavnom súde vedených veciach. Potvrdenia za posledných 6 mesiacov doručil aj 19. mája 2020. Podaním doručeným ústavnému súdu 4. júna 2020 sťažovateľ vzal námietky zaujatosti proti všetkým sudcom ústavného súdu okrem sudkyne JUDr. Laššákovej späť.

5. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že sťažovateľom označené práva boli v konaniach vedených na okresnom súde pod sp. zn. 24 C 86/2007 a sp. zn. 24 C 152/2008 a na krajskom súde porušené, že porušovatelia sú povinní sťažovateľovi spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu vo výške 10 000 € z titulu nemajetkovej ujmy sťažovateľa v lehote do 2 mesiacov od nálezu.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6.1 Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6.2 Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 50 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) účastník konania má právo vzniesť námietku zaujatosti proti sudcom ústavného súdu, ktorí majú jeho vec prerokovať a rozhodnúť. Námietku zaujatosti je účastník konania povinný vzniesť do desiatich dní odo dňa, keď sa dozvedel o dôvodoch vylúčenia. Účastník konania je povinný uviesť, kedy sa dozvedel o dôvodoch vylúčenia. Námietku zaujatosti musí účastník konania odôvodniť. Sudca ústavného súdu, proti ktorému námietka smeruje, je povinný sa k námietke zaujatosti vyjadriť. Na opakované námietky zaujatosti podané proti tomu istému sudcovi ústavného súdu z toho istého dôvodu ústavný súd neprihliadne, ak už o predchádzajúcej rovnakej námietke zaujatosti rozhodol.

7.1 Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

7.2 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva

alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

9.1 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

9.2 Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

10. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľa je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

III.1 K námietke zaujatosti

11. Ústavná sťažnosť po jej doručení nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období

od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditišovi, ktorý je v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce členom IV. senátu ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duřa a Ladislav Duditiš (členovia senátu).

11.1 Sťažovateľ namieta zaujatosť sudkyne ústavného súdu Jany Laššákovéj (bod 4 odôvodnenia), ktorá nie je členkou štvrtého senátu, ktorý je príslušný na konanie vo veci ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu nie je splnený predpoklad účinného vznesenia námietky zaujatosti v zmysle § 50 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde, preto ústavný súd na podanie sťažovateľa, ktorým namietal jej zaujatosť, neprihliadal. Nad rámec tohto záveru ústavný súd uvádza, že sťažovateľ vo vzťahu k tejto sudkyni namieta jej postup v inej rozhodnutej veci, ktorý v zmysle § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde nie je dôvodom na jej vylúčenie z rozhodovania vo veci.

III.2 K výsledkom prípravy konania a podmienkam konania

12. Na predbežnom prerokovaní ústavný súd zistil že ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), neobsahuje však všetky všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ nejasne vymedzil petit ústavnej sťažnosti, pokiaľ navrhoval vyslovenie porušenia označených práv v označených konaniach okresného súdu a bližšie neoznačených konaniach krajského súdu. To nasvedčuje tomu, že sťažovateľ mienil napádať aj postup nasledujúci po skončení konania na okresnom súde ako súde prvého stupňa, hoci ho vôbec bližšie skutkovo nepopisoval. Krajský súd sťažovateľ totiž označil za porušovateľa svojich práv. Sťažovateľ neodôvodnil výšku požadovaného primeraného finančného zadost'učinenia.

13. Vzhľadom na viazanosť návrhom na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde) ústavný súd pri predbežnom prerokovaní posudzoval označené porušenie práv

sťažovateľa vo vzťahu k porušovateľom, ktorých označil v ústavnej sťažnosti, teda vo vzťahu k okresnému súdu aj krajskému súdu a vo vzťahu k dôvodom a rozsahu vymedzeným v ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ neuviedol spisové značky konaní na krajskom súde, ústavný súd si ich po ich zistení v súčinnosti s okresným súdom a podľa informácií z registra doložiek právoplatnosti a vykonateľnosti súdnych rozhodnutí doplnil do záhlavia tohto uznesenia.

14. Ústavný súd sa následne zaoberal aj otázkou dodržania lehoty podľa § 124 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na svoju ustálenú rozhodovaciu prax v obdobných veciach odpoveď na splnenie tejto podmienky ústavný súd spojil s odpoveďou na otázku opodstatnenosti ústavnej sťažnosti uvedenou ďalej. Ústavná sťažnosť je podaná procesne legitimovanou osobou – stranou civilného sporu (§ 122 zákona o ústavnom súde), po vyčerpaní právnych prostriedkov nápravy priznaných zákonom (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

15. Podaná žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pre ústavný súd znamená povinnosť skúmať, či sú v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

16. Podmienka vyžadujúca, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená ani zjavne neopodstatnená. Ak ale ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a z výsledku jej posúdenia zistí, že v danom prípade nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda že nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

vyhovieť (I. ÚS 60/2019), a preto sa splnením tejto podmienky zaoberá ústavný súd v nasledujúcej časti.

17. Pri posudzovaní podmienok prípustnosti ústavnej sťažnosti podľa § 55 zákona o ústavnom súde je významná ústavným súdom z jeho rozhodovacej činnosti známa skutočnosť, že sťažovateľ v minulosti podanými ústavnými sťažnosťami namietal porušenie totožných práv (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) v označených konaniach všeobecných súdov. Ústavný súd najprv o sťažnosti doručenej 22. júla 2014 (ďalej len „prvá sťažnosť“) rozhodol nálezom č. k. I. ÚS 579/2014-27 z 28. januára 2015, ktorým vyslovil porušenie označených práv v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 24 C 86/2007. Potom nálezom č. k. IV. ÚS 143/2019-78 z 9. júna 2020 (ďalej len „druhý nález“) ústavný súd nevyhovел ústavnej sťažnosti doručenej 6. novembra 2019 (ďalej len „druhá sťažnosť“) smerujúcej proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 86/2007 a proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 93/2018. Napokon nálezom č. k. II. ÚS 83/2017-62 z 25. júla 2017 (ďalej len „tretí nález“) ústavný súd na základe sťažnosti doručenej 23. decembra 2015 (ďalej len „tretia sťažnosť“) vyslovil porušenie označených práv v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 24 C 152/2008.

18. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci (II. ÚS 4/2020).

19. Ústavný súd chápe predmet konania v širšom zmysle slova ako sťažnostný nárok spolu so skutkovým odôvodnením, z ktorého by mal návrh vyplývať. Porovnaním obsahu ústavných sťažností dospel ústavný súd k záveru, že námietky sťažovateľa v jeho predchádzajúcich troch sťažnostiach sa zhodujú s námietkami v teraz posudzovanej veci v tom, že namieta celkovú dĺžku konania. Jeho druhá sťažnosť vedúca k druhému nálezu bola vzhľadom na zastúpenie advokátom argumentačne lepšie vystavaná, obsahovala rozsiahlejší opis jednotlivých úkonov a smerovala oproti prvej sťažnosti aj proti krajskému

súdu. Úplná totožnosť predmetu je preto daná v časti označeného konania okresného súdu sp. zn. 24 C 86/2007 a konania krajského súdu sp. zn. 6 Co 93/2018 z dôvodu zhody predmetu konania, účastníkov konania a skutkových okolností.

19.1 Tretia sťažnosť doplnená advokátkou smerovala proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 152/2008 a hlavnou námietkou bola celková dovtedajšia dĺžka konania osem rokov. Aj tu preto ústavný súd zistil zhodu predmetu konania, účastníkov konania a skutkových okolností (avšak len čiastočnú, a to až do posledného zohľadneného úkonu, ktorým bolo pojednávanie z 22. novembra 2016).

20. Z rozhodovacej praxe ústavného súdu vyplýva, že ako neprípustné odmieta opakované ústavné sťažnosti na zbytočné prietahy v prípade, ak sa v nich namieta obdobie predchádzajúce právoplatnosti nálezov ústavného súdu, ktorými vyslovil porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov (napr. II. ÚS 589/2016). Vo vzťahu k druhému nálezu je potrebné zdôrazniť, že išlo o nedávne rozhodnutie ústavného súdu, na námietky sťažovateľa týkajúce sa dĺžky konania v citovanom náleze bola daná dostatočná odpoveď a ďalšie preskúmavanie možných porušení identických článkov v tom istom konaní je neprípustné, pretože sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sa čiastočne týka vecí, o ktorých už ústavný súd rozhodol, bolo potrebné ju odmietnuť v týchto častiach ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu v konaní so sp. zn. 24 C 86/2007 a postupom krajského súdu v konaní so sp. zn. 6 Co 93/2018 je zhodou dotknuté celé prvé namietané konanie (vnímané ako jeden súvislý celok), preto je odmietnutím ústavnej sťažnosti v tejto časti vyčerpaný jej predmet v celej tejto časti.

21. To všetko ale ústavnému súdu nebránilo, aby v konaní vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti naďalej nemohol prihliadnuť na celkovú dĺžku konania tak, aby bola zachovaná účinnosť ústavnej sťažnosti ako vnútroštátneho prostriedku nápravy podľa čl. 13 dohovoru (rozsudok ESLP Obluk proti Slovensku z 28. 6. 2016 k sťažnosti č. 65302/11, bod 60 alebo Bako proti Slovensku z 15. 3. 2005 k sťažnosti č. 60227/00). Po tomto posúdení ústavný súd prišiel k záveru, že napriek už uvedenému záveru o čiastočnej neprípustnosti (a aj v prípade,

ak by neprípustnosť v uvedenej časti nebola daná) sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 152/2008 po rozhodnutí vo veci sp. zn. II. ÚS 83/2017 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 127/2018

22. V namietanom konaní ústavný súd zistil na základe súčinnosti s okresným súdom, že okresný súd pred vydaním tretieho nálezu rozhodol vo veci rozsudkom z 2. mája 2017. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 127/2018 z 23. januára 2019. Rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi doručený a právoplatnosť nadobudol 18. marca 2019. O trovách konania okresný súd rozhodol uznesením z 9. apríla 2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť 22. mája 2019. Spis bol 23. mája 2019 uložený do archívu.

23. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

24. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05,

II. ÚS 67/06). Táto prax ústavného súdu bola odobrená aj ESLP vo viacerých konaniach vedených proti Slovenskej republike, napr. už citovaný Obluk proti Slovensku, bod 61, resp. Mazurek proti Slovensku z 3. 3. 2009, k sťažnosti č. 16970/05).

25. Okresný súd v druhom namietanom konaní ešte pred doručením ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu o žalobe sťažovateľa meritórne rozhodol. Po následne podanom odvolaní sťažovateľa krajský súd rozhodol rozsudkom, ktorý doručil sťažovateľovi a ktorý nadobudol právoplatnosť pred podaním ústavnej sťažnosti. Okresný súd právoplatne rozhodol aj o náhrade trov konania. Týmto bola úloha okresného súdu a krajského súdu v odstránení právnej neistoty sťažovateľa naplnená.

26. Sťažovateľ sa preto so svojou ústavnou sťažnosťou na ústavný súd obrátil v čase, keď už tento prostriedok nápravy vo vzťahu k namietanému konaniu okresného súdu nebol objektívne spôsobilý splniť svoj účel.

27. Vzhľadom na závery uvedené v bodoch 22 až 26 odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach po vydaní predchádzajúceho nálezu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4 Záver vo vzťahu k žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

28. Ústavný súd, spravujúc sa úvahami podľa bodov 15 a 16 a posúdením obsahu návrhu, zistil, že ústavná sťažnosť je sčasti neprípustná a sčasti zjavne neopodstatnená. Zistenie o neprípustnosti (III.2) a o zjavnej neopodstatnenosti (III.3) ústavnej sťažnosti nutne vedie k záveru, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, I. ÚS 210/2019). Pretože nebol splnený jeden z troch predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu napriek nezdokladovaným osobným, majetkovým a zárobkovým pomerom ústavný súd nevyhovел (bod 2 výroku

rozhodnutia). Výzva na preukázanie majetkových pomerov by bola po zistení zrejme bezúspešného uplatňovania si nároku na ochranu ústavnosti neúčelná.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júla 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu